

Odtlačky chodidiel v horúcom asfalte, schovávačka v lese, tajné dorozumievacie znamenia, preteky v prdení a grganí, schovávanie nedojedených desiat, nočné strašenie jamou aj kyvadlom a šepotom, šetrinkanie rozmliaždených piškôt v horčičáku, čučoriedková pena, canasta-žolík-faraón-wist, maličké obrázky s nahatými babami, krik a smiech, hádky a udobrovania, život, starého tatove vlčiaky zúrivé od týrania, biele bicyklovacie rukavičky, túžba zamilovať sa, sučka Kora, čo umrela, vianočné zázvorníky, Hlas Ameriky, na celej ulici povytínali vlašské orechy, pokrok nezastavíš, z aleje sa stala frekventovaná jednosmerka, mame na narodky Niveu (strednú), tatovi Pitralon a... vrcholné číslo súrodeneckej zohratosti a spolupatričnosti: Traja a v jednom štia. Johana sedela na záchodovej mise a cikala, bratia sa každý z jednej strany bez chybičky strafovali prúdom moču poza Johanin chrbát do polmesiakovitého otvoru, čo ostal sestre za prdelkou.

Stala sa špecialistkou na výrobu beletristických torz. V tom, čo malo detektívny nádych, nastúpila do výťahu skupina ľudí a bol tam aj papagáj a hrozne ráčkoval. Keď výťah zastal asi na stopäťdesiatom (fiha! až stopäťdesiatom! to je ale vysoký dom) poschodí, jeden z pasažierov bol mŕtvy. Johana zamýšľala, že sa v závere ukáže, kto je vrah: papagáj. Len nevedela, ako to má s tými písmenkami zaonačiť, aby jej to vyšlo. Tak sa na to zvsoka vyondiala a pustila sa do ďalšieho torza. Torza vzťahu s otcom.

Torza vzťahu s fotrom a jeho kurvami a chlastom a agresivitou a servilnosťou a neistotou zakrývanou veľkohubosťou, torza vzťahu s všeličím dobrým.

Jedným z dôsledkov príťažlivosti, hoci aj nezemskej, v tom sa Johana vyzná, je príliv a odliv, morské vlnky vyliezajúce na pevninu a vzápätí stekajúce do vody. Také rozihrané. A štíhly plavovlasý mládenec, čo sa do nich strmhlav, krk-nekrk, vrhá. Hladina vysoká, hladina nízka.

Mesiak to má na svedomí.

Čakali doma, kým ho privezie helikoptéra. Z okna na schodisku pozorovali, ako pristáva pri nemocnici. Majú to blízko.

Ten štíhly mládenec bol mladší z Johaniných starších bratov.

A tie vlnky, zákernice, mu dolámali chrbticu.

Luna, ach ty luna, koľko bolo z teba u nich znoja!

A hnoja.

Keď šla Johana po prvý raz navštíviť brata do špitála, nehýbal sa. Ale usmieval sa. A foter sa hanbil, že má mrzáka a stále ho, neschopného sa brániť, paralyzovaného ochrnutím, na tej resuscitačnej posteli umýval vlhkou žinkou.

Chcela vrátiť čas dozadu. Ale kam? Kde je ten bod, od ktorého by sa opäť oplatilo začať? Nevedela. Nebol v nej. Nebol v mame. Nebol v bratoch.

„Ostanem doma,“ povedala Johana. Bola to odpoveď na ustarostenú, dotieravú otázku.

Ostala doma. S mamou a bratmi.

Opona za maminým manželstvom padá.

Ale nikdy sa celkom nedotkne zeme.

Johana si pripadala čudne. Prečo jej tak dlho trvalo, kým vypovedala ten pár slov? Veď od začiatku vedela, že tak odpovie.

Chcela brať ohľady?

Ohľady.

Na koho?

Vohľady.

U koho?

Čo by mohlo byť najdôležitejšie na svete?

Žeby rovnováha sveta? S Božou pomocou.

Nový začiatok nebol vzadu, bol vpredu.

Bon voyage.

Po dlhom veľkom suchu sa konečne spustil dážď. Stromy na záhrade sa prehýbali pod prudkým lejacom.

„Pozli, sa kývajú, sa tešia, že sa polievajú,“ vravela Dcéra. Robili si barbekjú na Pajštúne, pozerali do rokliny, či tam nevidia toho zbojníka, čo podľa legendy, keď ho lapali, chcel preskočiť hrad, zrútil sa dole, ale keď ho hľadali, nenašli ho, ani mŕtveho, ani živého.

Boli sa pozrieť na krížovú cestu v Marianke.

„Prosím, pomôž mi každý deň s polievaním toho kaktusu, čo mám od narodenín,“ modlí sa Prvorodený.

„Nemusíš každý deň. Všetkým by zhnil.“

„Ježiško?“

„Kaktus.“

Sli motoráčikom, plavili sa v katamaráne, Dcéra baletnica v sukničke, Hetrik robil:

„Třřřřř...“

Úrazy. Večné pochôdzky na chirurgickú pohotovosť. Hetrik drbol na hlavu, Hetrik si rozrazil čelo, Hetrikovi opuchlo koleno. Zdravotnícky personál sa jej pýtal:

„Pani, už zase?“

Kúpali sa v jazerách a užívali si slnko.

„Také mi je teplo, až mám z toho teplomriavky.“

Krik, plač, smiech. Jedno cez druhé. Prekonanie strachu zo šmykľavky. Prázdniny. Nenávidená škôlka. Nieкто sa prežiera, niekomu sa jesť nechce. Stále dokola. Ráno strieda ráno... Dovolenka pri mori, v tom fofri s tromi deťmi si Johana ani nespomenula na bratovo dávne stretnutie s vlnou.

Dcéra tresla Hetrika konzervou. Slzy, škripanie zubov, ošetrovanie. Po čase materské blablabla.

„Ublížovať druhým sa nemá.“

„Plečo?“

„Aj preto, aby ti to Hetrik nevrátil, keď bude veľký.“

Odnaučiť sa cmúľať si prst. Naučiť sa viazať si šnúrky.

Odnaučiť sa od plienok. Naučiť sa na šerbeľ. Odnaučiť sa od šerbľa. Naučiť sa na hajzel. Uf.

Johana na schodisku zakopla o buginu.

„Dám ju do garáže, však Hetrik už je veľký, už ju aj tak nepoužívame.“

Z bytu sa zas – po koľký raz v ten deň? – ozval Dcérin nárek.

Dlhé minúty neutíšiteľný plač. Dôvod? Zatiaľ neznámy.

Dcéra pre slzy nemohla hovoriť. Potom sa ozvala hlasom plným strachu:

„Hetlik už je veľký?“

„No.“

„A buchne ma konzervou?“

Už to za posledné mesiace zažila. Nedodržané dohody, spredu nosa odškriepené sľuby... Stali sa z nich dva meteorologické úkazy. On postupoval ako chladný front, ona bola teplým dusnom, čo prší z očí slanú vodu.

Neukázal sa ani vtedy, keď prišla Džinka o život. Keď ju zomohla choroba a staroba a Johana horko-ťažko usúdila – ako ten Boh – že: eutanázia. Psík ležal na veterinárskom stole, Johana ho objímala, plakala, Džinka jej hľadela do očí, v ktorých boli všetky tie výlety, prechádzky, šťastné chvíle, šteniatkovské vyvádzanie, ale aj zmätok spôsobený bolesťou a únavou. Strašidelná únava. Rezignácia. A ihla injekčnej striekačky prenikajúca pod kožuch, do kože, do mäsa.

Uspávací jed. Vyslobodenie? Smrť. A psí moč rozliaty po veterinárskom stole, lebo už všetky držiaky toho chlpatého zvieracieho tela vyleteli do neba. Bon voyage, psík. Samozrejme Džinka.

Koľkokrát ešte bude treba niekoho odprevadiť na smrť?
Obloha sa začala zaťahovať mračnami. Zvoľna silnejúci vietor
hnal oblaky do spoločného košiara. Otáčal dvoma bielymi,
rozstrapkanými čiarami, čo na nebi zanechalo lietadlo.
Rameno nehlučného nebeského žeriavu. Padli prvé dažďové
kvapky. Možno budú aj posledné. V tej ročnej dobe nič
okolo počasia nebolo isté.

Nielen okolo počasia.

Johana vytočila manželovo číslo. A dlho počúvala tú tú
tú tú... tú druhú som si vybral a na teba som sa vysral. Všet
už som ti to v posteli spravil tritisícšesťstoosemdesiatosem
ráz, čo ešte chceš? Kukni do zrkadla a potom dačo povedz!
O mladé dievčatá sa treba starať, to je úloha strednej generácie,
všakáno.

„A čo deti, majú si kde hrať?“ opýtala sa Johana tútajúceho
mobilu.

Čo? Aké deti?

„Tie tri, čo máme doma.“

Telefón stíchol.